SJORS

van de Rebellenclub

17 SEPTEMBER 1966
VERSCHIJNT WEKELIJKS
Nr. 38

De geschiedenis van de vlieg en het muisje dat een staartje had

Als er één soort vermaak is, waar iedereen, zowel kinderen als grote mensen — al laten die het misschien niet zo merken — plezier aan beleeft, dan is het wel de tekenfilm. Nu is het merkwaardige dat wij dit vermaak — of het nu de Flintstones zijn of Donald Duck, Woody Woodpecker of Yogi Bear, — te danken hebben aan een vlieg en een muis.

Het was al in de eerste jaren van de filmgeschiedenis, dat er in het atelier van de Spanjaard Segundo de Chomon, waar met de hand films werden gekleurd en tussentitels werden gemaakt, een vlieg over het titelbeeld kroop, toen De Chomon juist bezig was hier een opname van te maken. Het filmmateriaal dat hij gebruikte was niet zo lichtgevoelig en de camera draaide langzaam. Toen de film afgedraaid werd, kroop de vlieg met allerlei grappige en schutterige beweginkjes over het filmdoek. De eerste trucfilm was er en De Chomon kwam op het idee een camera te maken, die één beeldje tegelijk op kon nemen. Een illustrator, Emile Cohl, die bij toeval in deze wereld van trucfilmers terechtkwam, zette de volgende stap op de weg naar de tekenfilm. Hij kwam op het idee bij een trucopname, waarbij een skispringer achterstevoren door de lucht moest vliegen, gebruik te maken van een silhouet, uitgeknipt uit papier. Het zelf tekenen van de figuur was de volgende stap. Tussen 1908 en 1913 maakte Cohl een dertigtal korte tekenfilmpjes.

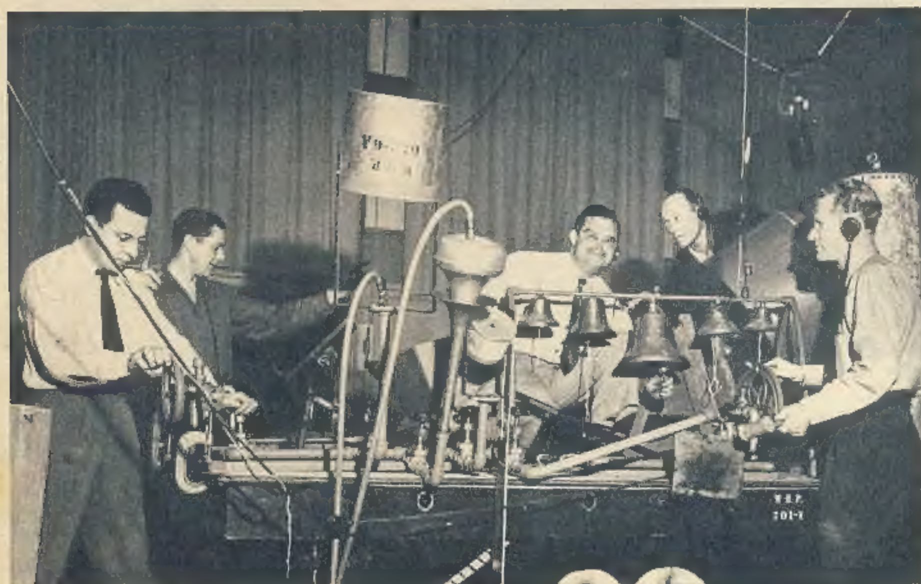
Sindsdien heeft een lange reeks tekenaars en pioniers gewerkt aan de vervolmaking van de tekenfilm, maar nog altijd bleef men de tekenfilm beschouwen als een aardig grapje dat verder wel niets zou worden. Maar in hetzelfde Amerika, dat met zijn miljoenenindustrie van speelfilms neerzag op het getob van deze pioniers, woonde ergens op een schamele kamer een jonge tekenaar. Het weinige droge brood dat hij verdiende als krantenjongen deelde hij met een muisje, waarmee hij in zijn moeilijkste en eenzaamste uren een bijna menselijk contact onderhield. Dit muisje is wereldberoemd geworden en heeft de glorie van alle veteranen van het witte doek overleefd. De naam van de jonge tekenaar was Walt Disney. Hij maakte het muisje tot hoofdfiguur in een tekenfilmpje en doopte hem Mickey Mouse. Geen enkele firma wilde ook maar een cent krediet geven voor dit filmpje, maar Mickey Mouse heeft het recht van bestaan van de tekenfilm voorgoed bewezen en heeft Walt Disney ontelbare dollars opgeleverd.

De tekenfilm heeft zijn grootste populariteit beleefd in de jaren '40, toen Disney zelfs met getekende hoofdfilms uitkwam.

Om enkele van deze produkten, die jarenlang door een studio vol teke-

Er is een hele reeks plaatjes nodig om een beweging van een figuur weer te geven. Al deze plaatjes worden overgebracht op cellofaan, dat naderhand over een vaste achtergrond heen gelegd wordt.

Aan de hand van een notenschrift maakt een groep geluidstechnici onder leiding van een dirigent alle bijzondere geluiden, die bij een tekenfilm nodig zijn. Deze technici zijn vaak gewezen drummers, want een goed gevoel voor ritme, dat tellen in het juiste tempo mogelijk maakt, is noodzakelijk om de geluiden precies op tijd op de geluidsband te krijgen.

Map en moppie

naars plaatje voor plaatje getekend en opgenomen werden, te noemen: Pinocchio, Bambi, Dombo en niet te vergeten Sneeuwwitje en de zeven dwergen.

De techniek voor het maken van tekenfilms is ingewikkeld en eist een bijna eindeloos geduld. Aan de hand van een draaiboek en de filmmuziek tekent men voor elke seconde film zestien plaatjes, waarop het figuurtje telkens een iets andere houding aanneemt. Deze plaatjes worden op stroken cellofaan overgebracht met zwarte inkt en aan de achterzijde ingekleurd. Een achtergrond wordt hier niet bij getekend, maar voor een groot aantal opnamen gebruikt men telkens een en dezelfde achtergrond. Het cellofaan met het figuurtje wordt hierop gelegd en vormt dan een geheel, waarvan een opname gemaakt kan worden. Naderhand worden de gesproken tekst en andere geluidseffecten aan de filmmuziek toegevoegd.

Sinds Walt Disney is er niet veel nieuws meer te zien geweest. Nieuwe figuren doken op, maar Disneys stijl bleef en blijft toonaangevend. Experimenten, die het in een andere richting zoeken zoals bij de Tsjechen, zijn dikwijls smaakvoller, maar veroveren nooit de gunst van het publiek zoals vroeger Donald Duck en tegenwoordig de figuren van Hanna en Barbera, die regelmatig op de televisie verschijnen. Ook dit is niet meer dan een voortbouwen aan een stijl, een geniaal inzicht van een krantenjongen, die de wereld heeft laten zien hoe een tekenfilm er eigenlijk uit moet zien.

„Animators" zijn de mensen, die het stemgeluid van de optredende figuren verzorgen. Dat dit stemgeluid niet altijd even menselijk hoeft te zijn bewijst deze foto. Ook mensen die goed kunnen brullen, kunnen hiermee een dik belegde boterham verdienen.

Het raadsel van I

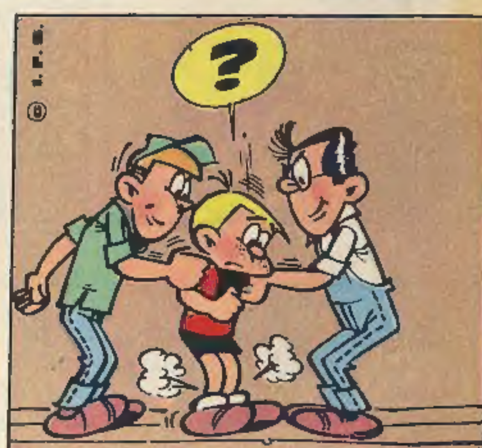

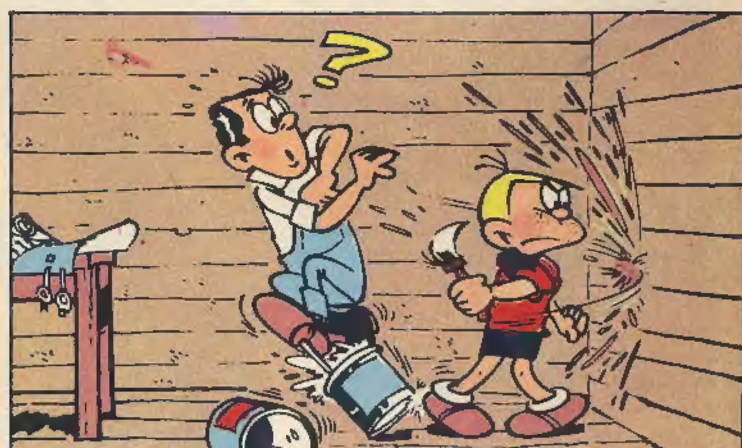

Dwingemolen

Joep en Joop richten het nieuwe clubhuis in, maar waar is Japie?

Maak zelf een wandkleedje!

Dit wandkleedje kun je heel gemakkelijk zelf maken. Je gaat ervoor als volgt te werk. Neem een gekleurd lapje vilt van dertig centimeter lengte en twintig centimeter breedte. Wat de kleur betreft ben je vrij om een kleur te kiezen die je zelf leuk vindt. De hondjes knip je uit een stukje vilt dat je heel goedkoop in de winkel kunt krijgen. Of misschien ligt er thuis nog wel ergens een restje vilt dat hiervoor heel goed geschikt is. Als je de hondjes uitgeknipt hebt, speld je ze vast op de grote lap stof en je naait ze met kleine steekjes op de achtergrond. Ogen en mond van de dieren kun je aangeven met zwarte zijde. De ronde neuzen maak je met zijde van dezelfde kleur als de rest van de hondjes. De strikken knip je uit vilt van een contrasterende kleur en ook die naai je vast. En hiermee is je wandkleed klaar!

Ik, Tom uit Texas, de cowboy-rover,
jaag door de prairie op Sprinter, mijn paard.
Je geld of ik schiet! Dus geef je maar over!
De sheriff zegt: pak ze zo gauw je ze ziet!
Maar Tom en zijn Sprinter krijgen ze niet.

Maar nu... Maar nu...!
't Is uit met ons spel!
't Is iemand gelukt! Wie is dat dan wel?
Wie kreeg ons te pakken, mij en mijn Sprinter?
O, ja, da's geen kunst...
Da's Joris Driepinter!

Mies Bouhuys

En waarom is Joris Driepinter zo flink?
Omdat hij elke dag trouw z'n drie glazen
melk (of yoghurt of karnemelk) drinkt.
Moest jij ook maar doen!

Volgende week weer een nieuw avontuur van Joris Driepinter

Nicole en Colette Het geheim

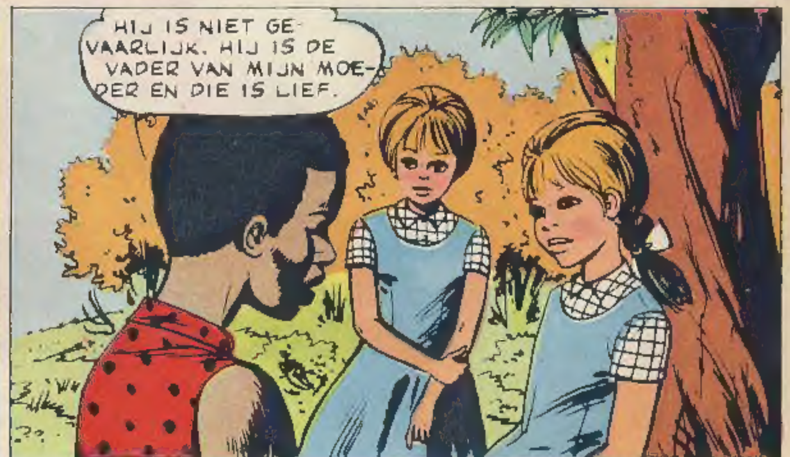

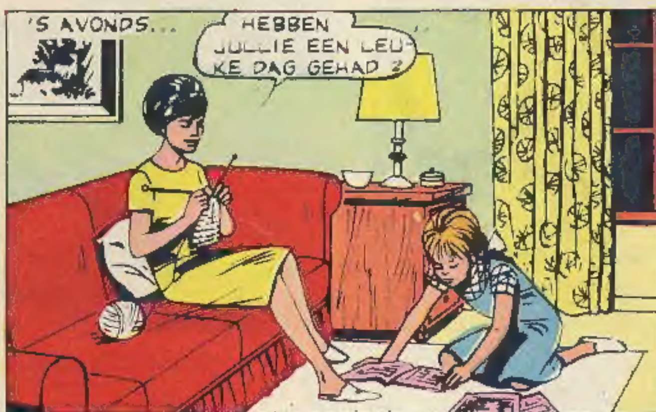

van de vallei

In een geheimzinnig dal ontmoeten de meisjes een tovenaar.

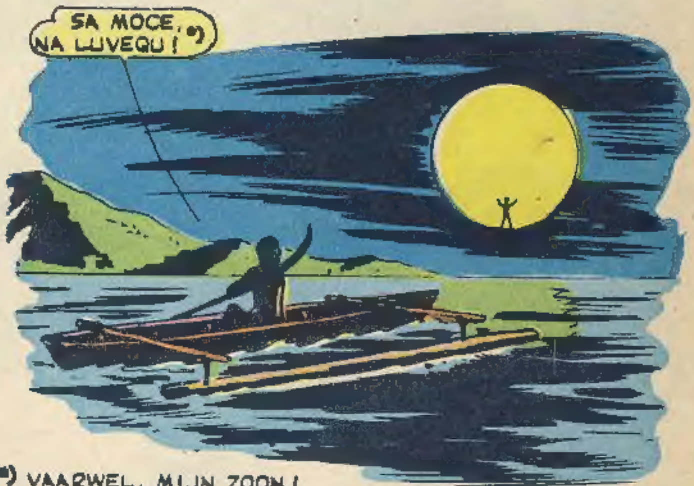

*) VAARWEL, MIJN ZOON !

Jongens, er staat 'n zelfbouw intercom in het maandblad Vt VRIJE TIJD!

Ja, zo'n echte, eigen telefooninstallatie heb je al lang willen hebben! En nu kan het: je bouwt er eenvoudig zèlf een. In het nieuwe september-nummer van VT Vrije Tijd staat precies wat je voor zo'n intercom nodig hebt en hoe je hem kunt maken. Da's machtig joh, en... niet duur! Je kunt hem gebruiken als huistelefoon, van boven naar beneden en van binnen naar buiten. Heb je 'n vriend in dezelfde straat 'n paar huizen verder? 'n Draadje over het dak en jullie hebben je eigen geheime lijn die niemand kan afluisteren! Zorg dat je nr. 9 van het maandblad VT Vrije Tijd te pakken krijgt. Nòg fijner: neem (of vraag) 'n abonnement. VT Vrije Tijd staat altijd tjokvol fijne dingen!

Haal méér uit je Vt Vrije Tijd! Lees in het september-nummer ook: Een zeilboot uit een bouwpakket. Welke mogelijkheden zijn er om met 'n bouwpakket zelf 'n zeilboot te bouwen? • We maken zelf 'n kolenkist voor de winter • Het houden en gezond houden van grote parkieten. • VT Voordelig Timmeren: wat is de juiste manier om hardboard te verwerken? • Foto- en filmrubriek: het mooi vlak opplakken van grote foto's. • Een prachtig geborduurd bankje voor bij de haard. • Modelbouw: alles over relaisbeveiliging.

50 ct. per maand bij abonnement - losse nummers 60 ct. - 48 pagina's - 4-kleurendruk - gratis werktekeningen van te maken voorwerpen.

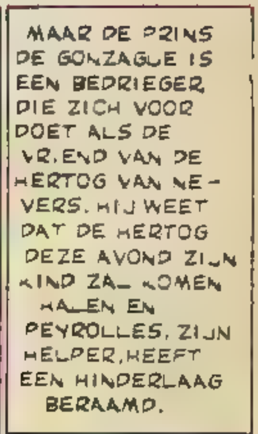
Voor België per maand 10 F. - verkrijgbaar bij de boekhandel en bij de bezorger.

In dit blad vind je een bon waarmee je gemakkelijk 'n abonnement kunt nemen op VT Vrije Tijd. Moet je dòèn!

Ridder Henri de Lagardère

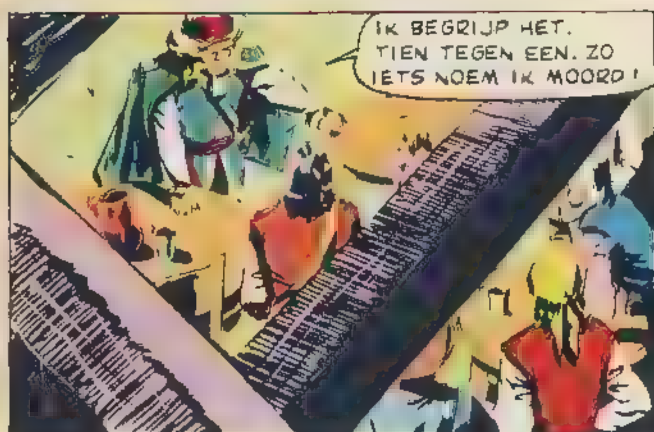

Naar de roman van Alexandre Dumas

Tekeningen R. Marcello

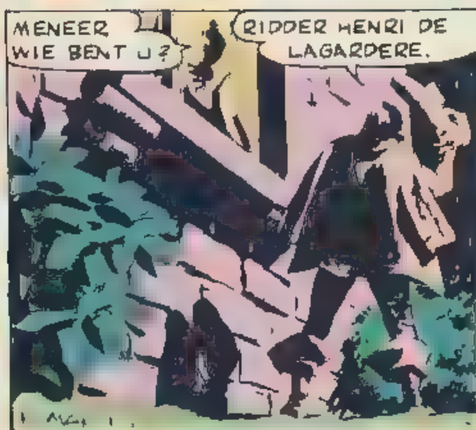
In het jaar 1699 regeert in Frankrijk de oude Lodewijk XIV. Drie jonge prinsen hebben elkaar trouw gezworen: Philippe van Frankrijk, de toekomstige regent, Philippe de Lorraine, hertog van Nevers, en Philippe de Mantoue, prins de Gonzague, die echter een verrader is.

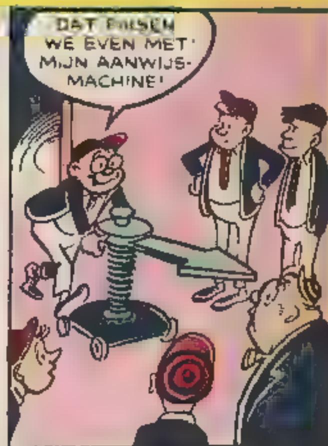

Billie Turf

het dikste studentje ter wereld

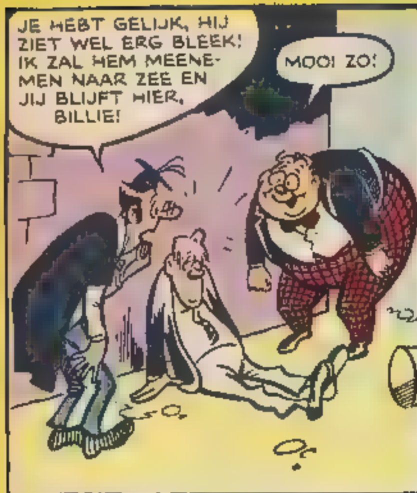

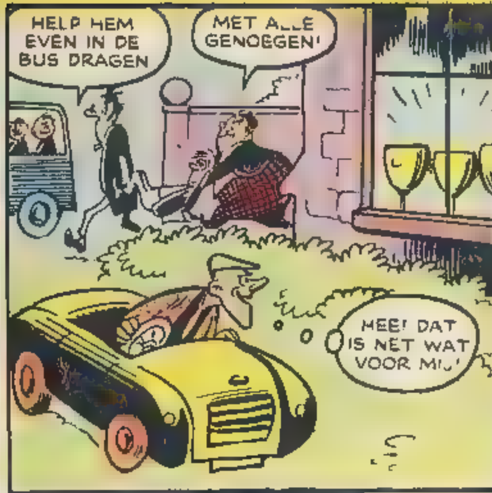

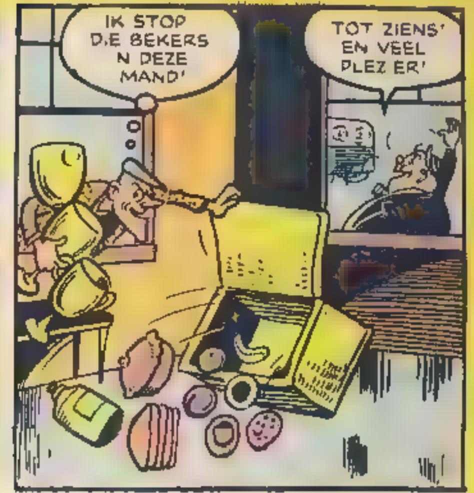

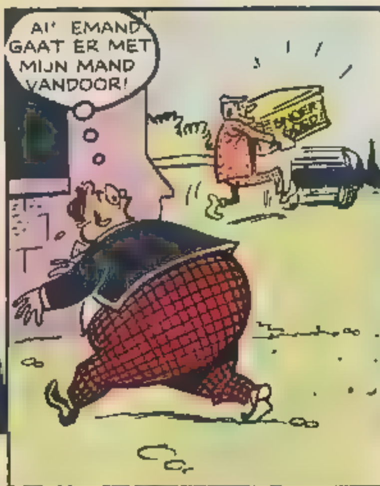

JE HEBT GELIJK, HIJ ZIET WEL ERG BLEEK! IK ZAL HEM MEENEMEN NAAR ZEE EN JIJ BLIJFT HIER, BILLIE!
MOOI ZO!

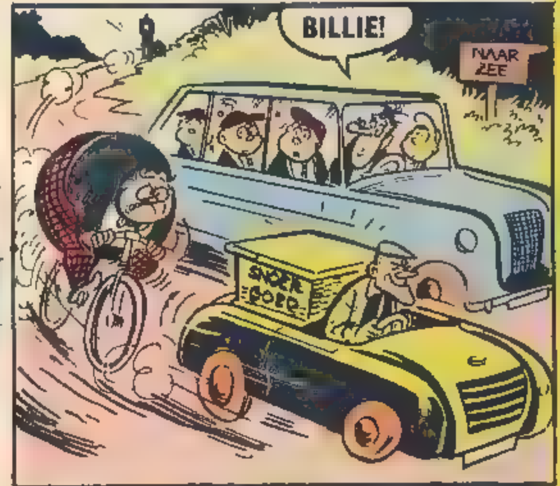

HELP HEM EVEN IN DE BUS DRAGEN
MET ALLE GENOEGEN!
HEE! DAT IS NET WAT VOOR MIJ!

IK STOP DIE BEKERS IN DEZE MAND!
TOT ZIENS! EN VEEL PLEZIER!

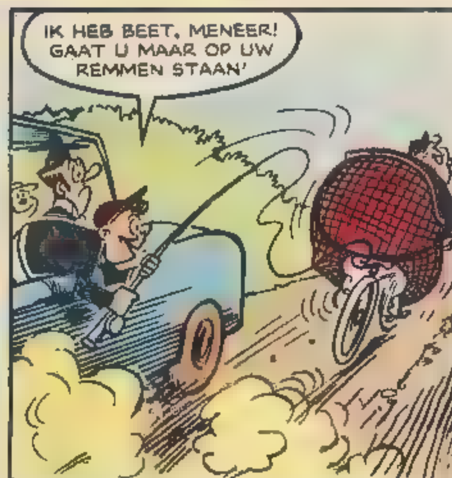

ZO, NU GA IK HET LEKKERS OPETEN!

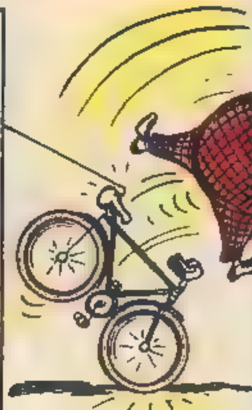

IEMAND GAAT ER MET MIJN MAND VANDOOR!
SNOEPGOED
FIETSENHOK

DAT ZAL HEM NIET GLADZITTEN!

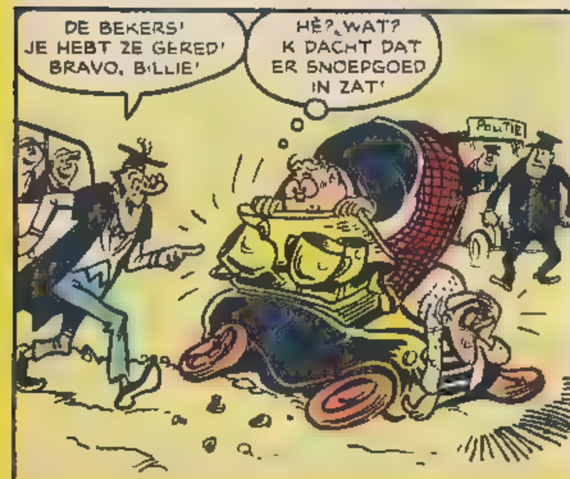

BILLIE!
NAAR ZEE
SNOEPGOED

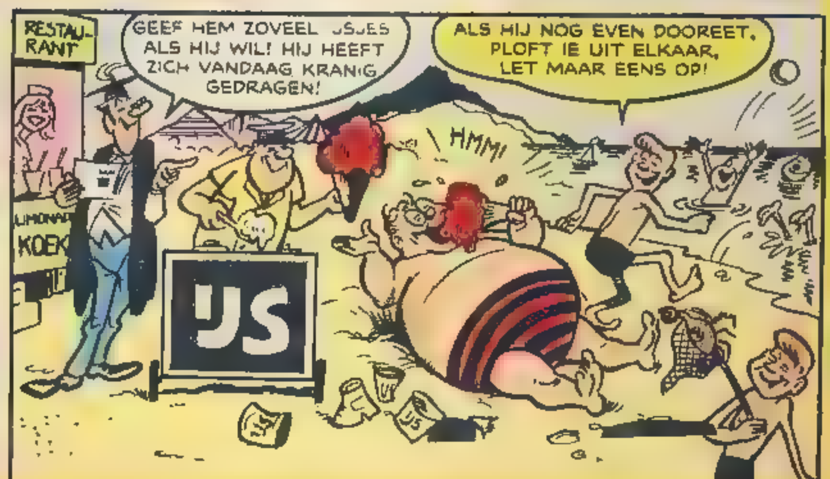

HOU HEM TEGEN! HIJ HOORT OP SCHOOL TE ZITTEN!
IK ZAL HEM VANGEN MET MIJN VISHENGEL, MENEER!

IK HEB BEET, MENEER! GAAT U MAAR OP UW REMMEN STAAN!

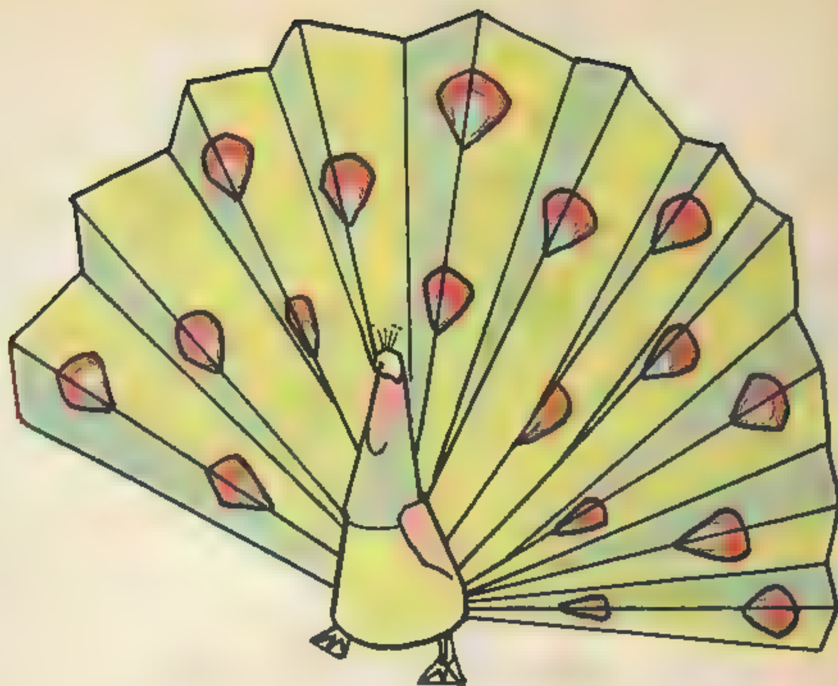

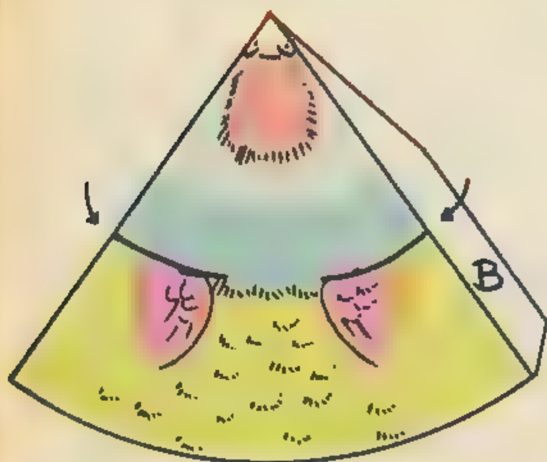

HELP!
SNOEPGOED

DE BEKERS! JE HEBT ZE GERED! BRAVO, BILLIE!
HÈ? WAT? IK DACHT DAT ER SNOEPGOED IN ZAT!
POLITIE

RESTAURANT
GEEF HEM ZOVEEL IJSJES ALS HIJ WIL! HIJ HEEFT ZICH VANDAAG KRANIG GEDRAGEN!
ALS HIJ NOG EVEN DOOREET, PLOFT IE UIT ELKAAR, LET MAAR EENS OP!
HMM!
LIMONA
KOEK
IJS

Om zelf te maken

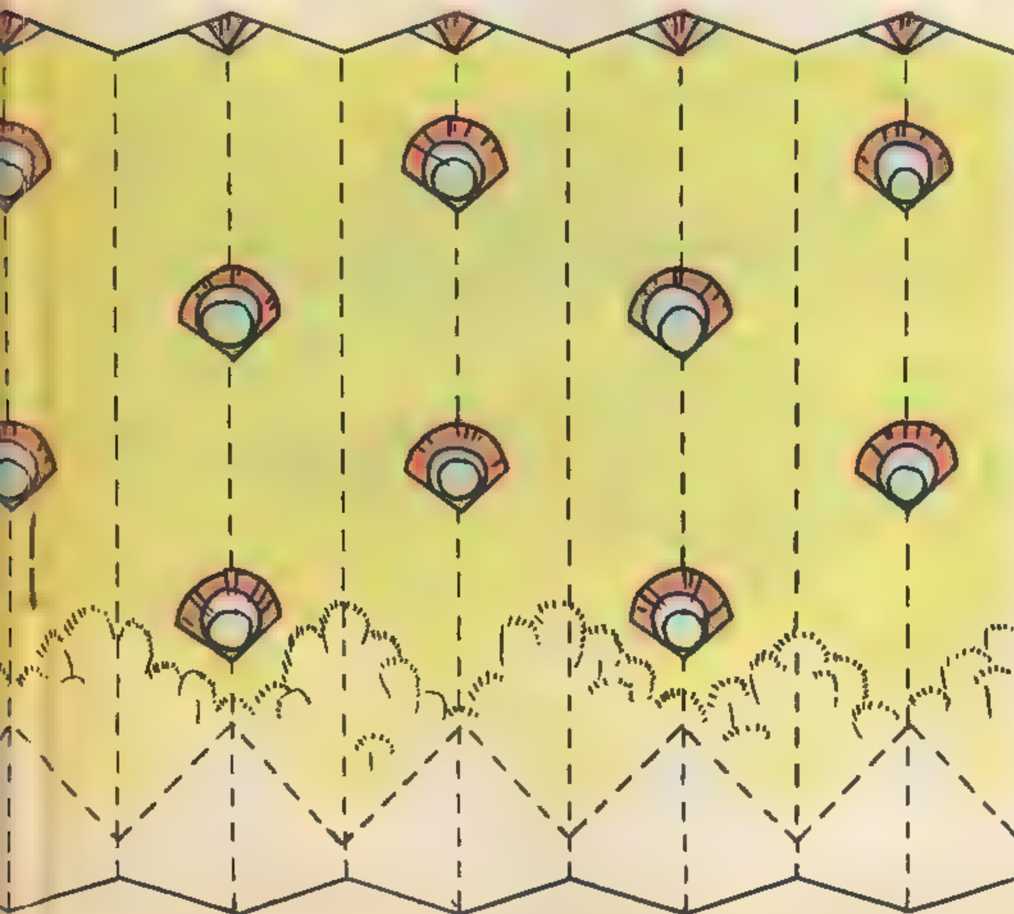

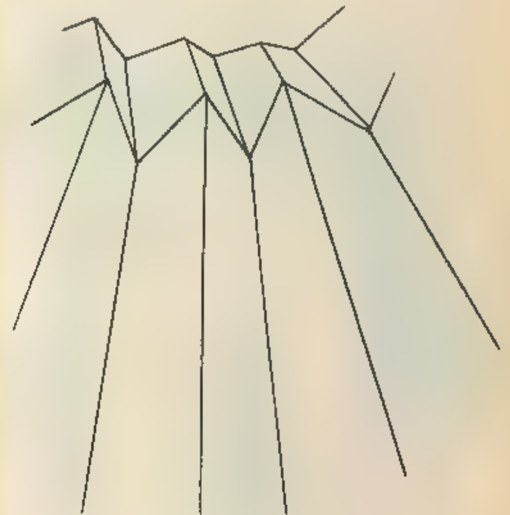
A

EEN PRONKPAUW

Deze prachtige pauw, die je als kleurige versiering kunt gebruiken, is met behulp van deze tekeningen, die je uit kunt knippen en op stevig papier plakken of met carbonpapier over kunt nemen, heel eenvoudig te maken. Het enige dat je nodig hebt is een schaar, wat lijm en wat geduld.

Afbeelding A vouw je langs de stippellijnen tot een „harmonika", maar let er wel op dat je om te beginnen de twee buitenste strookjes naar beneden vouwt, anders kom je niet uit met de blanke achterkant van je papier. Het beste kun je van tevoren alle stippellijntjes met een poot van een schaar losjes insnijden langs een liniaal. Als de „harmonika" klaar is, druk je telkens de wit gelaten stukjes onder aan de „harmonica" naar achter. Ze zullen, als je de stippellijntjes van tevoren tenminste met een poot van je schaar bewerkt hebt, heel makkelijk naar achteren doorslaan. Hoe het vouwwerk er dan uit komt te zien kun je op de afbeelding hiernaast zien. Nu knip je figuur B uit. Vergeet dan niet de figuur bij de pijltjes langs de streepjes in te knippen. Rol dit plaatje dan op tot een „toeter". Met behulp van de lijmstrook kun je die nu in elkaar plakken. Je zult nu zien dat er aan de achterkant een keep in het lijf van de pauw zit. Het bovenste stuk van het pauwelijf druk je nu naar achter, zodat het gedeeltelijk in het onderste stuk verdwijnt. Deze knik zet je vast met wat lijm. Het bovenste puntje van het lijf vouw je naar voren en de pauw heeft een kop. Nu zul je zien dat als je alles goed gedaan hebt, dit lijf precies tegen de staart aan past. Van de „harmonika" namelijk, die je aan de onderkant naar achteren gevouwen hebt, maak je een waaier. Tegen de onderkant van de waaier plak je figuurtje D, zodat alles op zijn plaats blijft zitten. Op de plaats waar de waaier als het ware omgeknakt is naar achter, past precies de ronding van het pauwelijf. Plak dit hier nu vast. Maak van twee lucifers, die je tegen de binnenkant van het lijf plakt, en de voetjes bij C afgebeeld een paar poten voor het dier, zodat hij kan staan pronken. Ook jijzelf mag gerust een beetje trots zijn als je alles er goed hebt afgebracht. Dat is dan echt geen pronken met andermans veren!

Huckleberry Finns

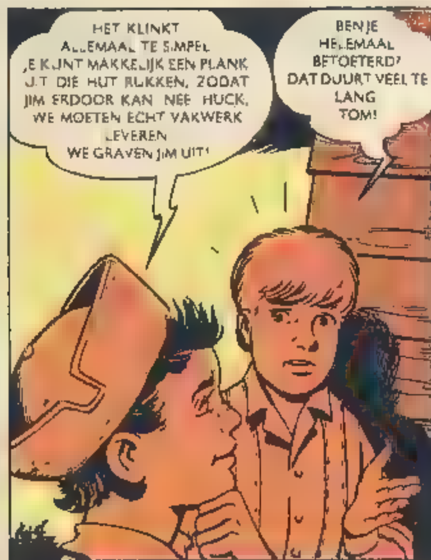

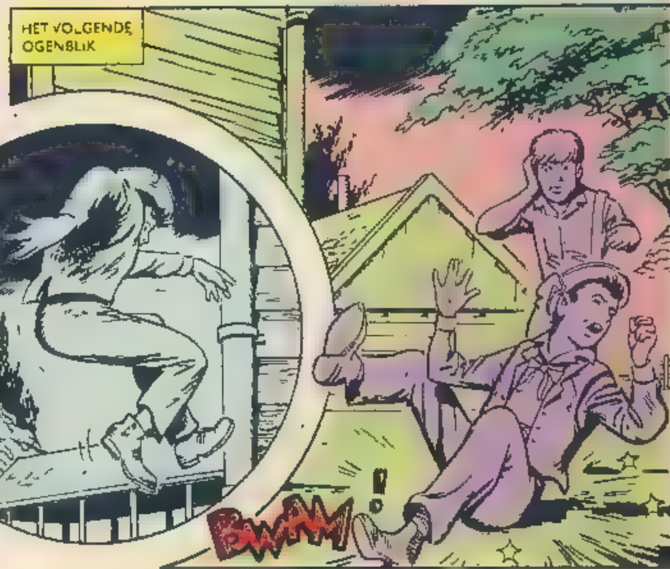
avonturen door Mark Twain

Van heinde en verre

(Foto's B.I.P.S.)

Reuzenvat

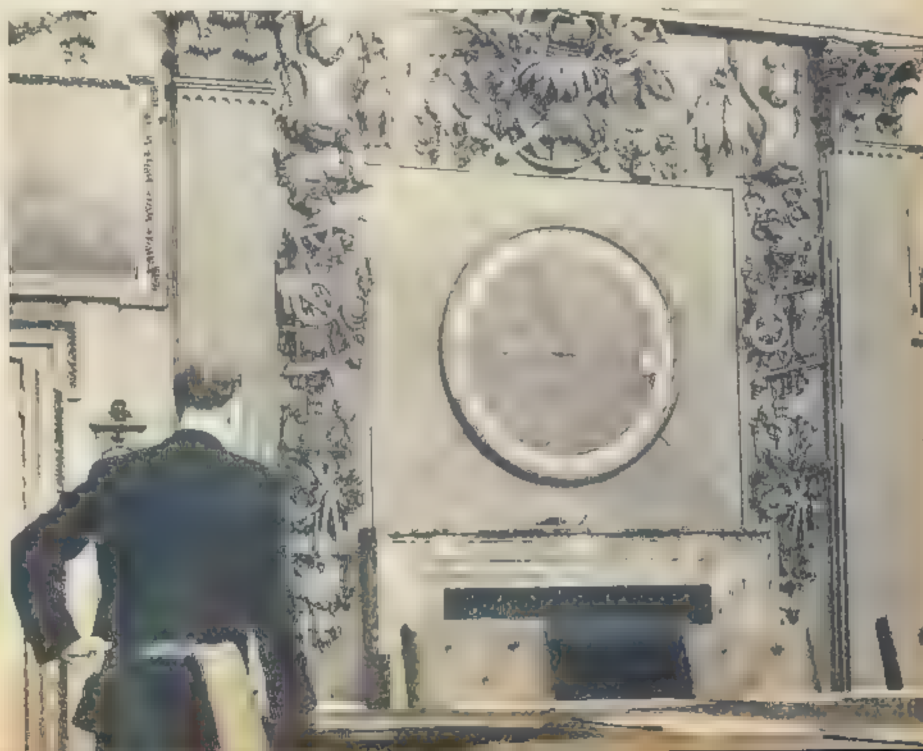
Het grootste wijnvat van de hele wereld kun je vinden in West-Duitsland en wel in Bad Dürkenheim Het vat is gebouwd in opdracht van een wijnhandelaar, maar toen het enorme gevaarte eenmaal klaar was, veranderde de man van gedachten en deed het over aan de eigenaar van een café, die het nu gebruikt als opslag plaats en als attractie voor bezoekers, die benieuwd zijn hoe zo'n reusachtig vat er van binnen uit ziet. De inhoud van het vat bedraagt 1.700.000 liter

Dwergfiets

Van het grootste vat ter wereld naar de kleinste fiets. . . Het is een hele overgang en we moeten van Duitsland naar Engeland om dit zeldzame vervoermiddel te bekijken. Eigenaar van deze miniatuurfiets is meneer Alfred Tabb uit Kidderminster. Meneer Tabb is tweeëntachtig jaar oud, maar die hoge leeftijd heeft hem niet belet dit kleine fietsje te bouwen. Vijfendertig jaar geleden bouwde hij zijn eerste miniatuurfiets en sindsdien is dit werk zijn hobby gebleven. „Mijn buren en kennissen zijn er al lang aan gewend om mij op zo'n klein fietsje te zien zitten, maar als ik ermee de straat opga, heb ik altijd veel bekijks," zegt hij. Af en toe „bestijgt" meneer Tabb zijn twaalf en een halve centimeter hoge fiets om een ritje in de buurt te maken. Er is natuurlijk heel wat behendigheid voor nodig om de trappers rond te krijgen, maar meneer Tabb schijnt het te redden. Hij beweert zelfs een snelheid van acht kilometer per uur te kunnen halen. Er is hem al een bod van vijftig pond sterling op zijn dwergfiets gedaan, maar voorlopig wil hij hem niet kwijt. Al was het alleen maar om de lol die hij heeft telkens als hij ergens zijn banden op laat pompen (zie foto)!

Historische windwijzer

In een van de zalen van het Admiraliteitsgebouw in Londen (ongeveer te vergelijken met ons ministerie van marine) bevindt zich een heel bijzondere windwijzer. Als je aan een windwijzer denkt, verwacht je een apparaat op het dak, dat de windrichting aangeeft. Hier is dat ook het geval, alleen met dit verschil dat de windwijzer op het dak van het gebouw in verbinding staat met een soort klok binnen, waarop de windrichting is af te lezen. Deze hele apparatuur is enig in de wereld en heel oud: men neemt aan dat zij gebouwd werd rond 1710. De bedoeling van deze ingewikkelde windwijzer wordt duidelijk als je weet dat in de zaal de Britse vlootvoogden en hoge marineautoriteiten uit de historie vergaderden. Tijdens de vergadering konden ze met één oogopslag op de klok zien hoe de wind stond, wat van groot belang was in verband met de positie van de vloot en eventuele zeeslagen. De schepen waren in die tijd immers nog helemaal van de wind afhankelijk. De kandelaar, die je vlak onder de klok ziet staan, is eens eigendom geweest van de grote Engelse zeeheld admiraal Nelson. In de middelste cirkel van de klok is een kaart van Europa geschilderd die nu echter nogal verbleekt is. De windwijzer werkt nog steeds.

de Vakantie van Willem Haringsma

door Geertje de Vries
illustraties Carol Voges

Willem Haringsma is visboer. Een bijzonder ijverige visboer. „Te ijverig," zegt zijn vrouw Jannigje dikwijls als hij 's avonds doodmoe thuiskomt. „Waarom moet je toch zulke lange dagen maken, Willem?" moppert ze dan. „Wat hebben we aan die paar kwartjes extra als jij 's avonds nog te moe bent om een kop koffie te drinken?" Willem zegt niet veel als Jannigje zo verwijtend tegen hem spreekt. Hij weet dat ze gelijk heeft, maar hij kan nu eenmaal niet anders. Als hij 's morgens wakker wordt, prikkelt de sterke vislucht, waarvan de schuur en het hele huis doordrongen zijn, zijn neus en dan moet hij wel zijn bed uit. Geen houden meer aan!

Het is alsof zijn viskarretje, waarmee hij nu al jaren door de straten van de stad trekt, op hem wacht als een trouwe hond. Maar hoe kan hij dat aan Jannigje vertellen? Hoe kan hij haar uitleggen dat hij ervan geniet om, als de hele stad nog in een diepe slaap gehuld is, langs de haven te dwalen en te zien hoe langzamerhand, na de rust van de nacht, het leven terugkeert. Eerst op de schepen, daarna op de wal. Nee, zo iets kun je niet vertellen.

Zijn eerste klanten zijn de ruwe, maar vrolijke zeelieden, die 's morgens om zes uur best een zoute haring op hun brood lusten en die hem in geuren en kleuren vertellen van hun verre reizen naar Afrika, Japan en Australië. Dan kijkt Willem peinzend in de verte en denkt: Als ik Jannigje niet had, ging ik met ze mee. Maar ja, Jannigje is een best mens. .

Verre reizen maken . . Het trekt Willem Haringsma meer dan hij wil bekennen. En op een morgen als Koos die kok is op een groot passagiersschip sterke verhalen doet, zegt hij plotseling: „Ik ga ook op reis!" „Je meent het niet," zegt Koos ongelovig. „Wat moet je dan met je viskarretje?" Willem hoeft niet lang na te denken. Ineens is het plan geboren. „Mijn viskar neem ik mee," zegt hij fier. „Mijn vis is tenslotte mijn brood, nietwaar? En onderweg moet ik toch leven." „Helemaal nog niet zo gek bekeken," vindt Koos. „Je lijkt dommer dan je bent, visboer."

Die avond is Willem helemaal niet zo moe als anders. Hij drinkt drie kopjes koffie en verklaart dan ineens zonder inleiding: „Ik ga met vakantie, Jannigje." De ogen van zijn vrouw worden kogelrond, terwijl ze echoot: „Met vakantie. . .? Zei je dat, Willem?" „Ja," zegt de visboer kordaat. „Met vakantie! Dat is toch niet zo verschrikkelijk gek? Iedereen gaat met vakantie. De melkboer en de schoenmaker, de juffrouw van kantoor en de man van het licht en waarom Willem de visboer dan niet?" Zijn vrouw snakt naar adem voor ze met moeite kan uitbrengen: „En ik dan, Willem?"

Even is Willem van zijn stuk gebracht, maar het volgende moment heeft hij een antwoord klaar: „Jij gaat natuurlijk mee!" „Mee?" vraagt Jannigje geschrokken. „Nee, Willem, dat nooit. Dat. . . dat doe ik niet."

„Goed," zegt de visboer, die zijn plannetje niet zo gemakkelijk laat varen. „Goed, we doen het anders. Ik ga vooruit en zodra ik een fijn plaatsje heb gevonden, kom ik je halen." Over Jannigjes ronde appelwangen rollen twee grote tranen. „We hebben het altijd zo goed gehad, Willem," snikt ze. „Waarom moeten we nu plotseling met vakantie? Daar komt alleen maar narigheid van. Waar kunnen we het nu beter hebben dan thuis?"

Heel even lijkt het erop dat Willem voor dit argument zal zwichten, maar zijn verlangen naar avontuur, naar iets anders, is sterker.

Nog diezelfde avond pakt Jannigje onder tranen zijn koffer. Vijf schone overhemden, tien keurig gestreken zakdoeken, de pyjama, die Willem thuis nooit wil dragen, ondergoed, een tandenborstel. . . Verder komt Jannigje niet. Ze houdt het niet meer uit. Wie had dit de vorige avond, toen Willem nog rustig boven zijn krantje zat te knikkebollen, kunnen denken!

Om acht uur de volgende morgen vertrekt Willem. Met een koffer, zijn viskarretje en een enorm schuldgevoel, maar dat laatste is hij reeds kwijt zodra hij de stad achter zich gelaten heeft. Een ijverig visboer — en dat is hij toch! — mag ook weleens een verzetje! Hij wordt vrolijker naarmate de afstand tussen hem en de stad groter wordt. Wat zullen ze hem missen, de mevrouw in de Vondelstraat, die iedere dag schelvis van hem neemt; blozende Mientje, het dienstmeisje van mevrouw Wip; de arbeiders op de bouwwerken en de mannen in de haven. Hij lacht. Ze zouden hem zo eens moeten zien. Ha, ha, Willem, die vakantie houdt! Een visboer in vakantiestemming!

Op zijn kar prijkt voor de gelegenheid een groot bord, waarop in zwierige letters geschreven staat: „Een haring van Haringsma smaakt altijd beter." Willem kijkt er vol trots naar en mompelt: „Goede vondst, al zeg ik het zelf."

Al gauw moet hij stoppen voor de eerste klant. Een struise boerenvrouw

„Ik ga ook op reis!"

„Heb je kabeljauw, visboer?"

in zware rok en kraakheldere bloes „Heb je kabeljauw, visboer?" schalt haar vrolijke stem en dan lacht ze: „U bent toch niet van hier?" Willem glundert en verklaart trots: „Ik ben met vakantie." „Dat is niet gek," zegt de vrouw. „Vakantie houden en nog verdienen ook. Snugger bekeken. Boer Piet kan moeilijk zijn koeien meenemen. Maar anders..."

Willem geniet. Hij ontmoet die dag andere mensen, die andere nieuwtjes hebben en alleen dat is al vakantie voor hem. En als hij 's avonds in een boerenschuur in het hooi kruipt, verzucht hij: „Ik hoef niet naar Afrika of Japan om iets te beleven."

De volgende dag gaat hij met een leeg karretje op stap. Rustig fietst hij naar het dichtstbijzijnde dorp om daar een voorraad vis in te slaan. Maar dat lijkt gemakkelijker dan het is...

„De visafslag?" vraagt een oude man verbaasd. „Maar, man, die hebben we hier niet!" Nu is het Willems beurt om verbaasd te zijn. Ongelovig herhaalt hij: „Geen visafslag? Maar dat is onmogelijk.. Een stad kan niet zonder visafslag en een dorp ook niet." Intussen is er een kring van mensen om hen heen komen staan. Ze lachen luid om de vreemdeling, die een visafslag belangrijker schijnt te vinden dan een kerk of een gemeentehuis. „Hoe komen jullie dan aan vis?" vraagt Willem ten einde raad. „Die vangen we zelf," zegt de oude man geprikkeld, „en als ze dat in jouw stad niet doen, dan zijn ze daar nog stommer dan een olifant." „Nou, nou," mompelt Willem verbouwereerd, „'s lands wijs, 's lands eer, zeg ik altijd maar."

Even later koopt hij een fraai zeegezicht en schrijft zijn trouwe Jannigje: „Vakantie is heerlijk. Alles is prima. Maak vreemde dingen mee Ben nu in een dorp waar ze geen visafslag hebben. Groetjes, Willem."

Lang blijft Willem Haringsma niet in het dorp. In een plaats zonder visafslag valt voor hem eer noch verdienste te behalen. Welgemoed trekt hij verder en komt op zijn tocht langs een brede rivier. Waar water is, is vis, denkt Willem, maar hoe lokt hij die beesten zonder aas en zonder hengel? Hij had zijn hengel mee moeten nemen! Maar ja, welke visboer denkt daar nu aan? Je bent tenslotte niet visboer om vis te vangen, maar om ze te verkopen. Dát levert boter bij de vis op! Diep in gedachten staart Willem naar het beweeglijke water van de rivier en dan ineens — voor de zoveelste maal die week - krijgt hij een lumineus idee. Als hij nu die vissers daar verderop eens vraagt of ze hem een paar visjes willen verkopen... Verheugd over zijn vindingrijkheid koerst hij in hun richting.

Als hij zo dichtbij is, dat ze het bord op zijn kar kunnen lezen, gaat er een luid gelach op. „Niks nodig, visboer," roepen ze in koor. „Hier is niks voor je te verdienen." „Dat weet ik nog zo net niet," meent Willem schalks.

„Goede vangst gehad?" „Geweldig," verklaart een dikke man met een enorme stem trots. „En dat is geen visserslatijn, mannetje. Kijk maar eens even in mijn emmer!" „Fantastisch," zegt de visboer, terwijl hij de glibberige inhoud bewonderend opneemt. „Als ik nu eens een zootje van je koop?" Even kijkt de dikke man verbaasd, maar dan zegt hij: „Waarom niet! Als je goed betaalt... We kunnen tenslotte ook niet een week lang vis eten." Willem betáált goed. Waarom zou hij het onderste uit de kan verlangen? Het is vakantie...

Als de andere vissers merken dat die visboer lang niet krenterig is, willen ze hem ook wel aan een visje helpen. Binnen het half uur is Willems karretje weer goed gevuld. Vrolijk neuriënd gaat hij verder. Het leven is zo gek nog niet...

In het volgende dorp is het marktdag en dan bewijst Willem dat hij zowel een goed zakenman als een goed mens is. Hij gaat met zijn karretje op de markt staan en roept luid: „Vandaag verse vis. Nauwelijks een uur geleden gevangen in de rivier. Heerlijke, verse vis."

In een ogenblik tijds drommen de vrouwen om zijn kar heen. En Willem heeft het zo druk dat hij de verschillende opmerkingen, die hem stellig een beetje ongerust zouden hebben gemaakt, niet hoort.

„Ik neem ook maar een paar visjes mee naar huis," zegt een ietwat

„Dat is geen visserslatijn, mannetje!"

gezette vrouw tegen haar vriendin ,,Meindert is wel gaan vissen, maar ik sla zijn visserscapaciteiten niet zo hoog aan. . ." ,,Dat is toevallig," meent de vriendin. ,,Jan is er ook met de hengel op uit getrokken, maar ik neem het zekere voor het onzekere . ."

Het duurt niet lang of de kar is leeg en Willem kan weer vakantie gaan houden en dat doet hij graag. De zon staat stralend aan de hemel. Het is een geweldig mooie dag. Als hij de kar eens even langs de weg zet en — voor deze ene keer; dat kan Jannigje hem niet kwalijk nemen — een biertje drinkt. . .

Hij hoeft er niet lang over te denken. In ,,De vergulde kat" zijn de mensen vrolijk en het bier is er best. Wat een middag, verzucht Willem. Wat een vakantie! Nauwelijks is hij tot deze tevreden conclusie gekomen, of de deur van de herberg gaat open en een dikke man met een enorme stem brult: ,,Ha, mannetje, nu hebben we je. Je eigen karretje heeft je verraden! Onbeschofte vlegel om bier te durven drinken van onze centen! Oplichter, flessentrekker, dief, gemeen. . ." Als hij even op adem moet komen, valt een leger van mannen hem bij. ,,Ha, ha, dat zit je niet glad, mannetje! Dat had je niet gedacht, hè? Maar we zijn niet op ons achterhoofd gevallen, hoor je! Wij vis vangen, hè, en jij ze duur verkopen!"

Willem is spierwit geworden. Wat heeft dit te betekenen? Hij heeft die vis toch eerlijk betaald? Voor hij beseft wat er gebeurt, heeft de dikke man hem van de stoel getrokken en dan sleuren ze hem met zijn allen het café uit, langs zijn viskarretje, dat zielig achterblijft, door de straten naar het politiebureau.

,,Wat heeft dit te betekenen?" vraagt de commissaris van politie streng als hij de verhitte gezichten ziet. De mannen schreeuwen met overslaande stemmen door elkaar en aangezien de commissaris op die manier niet wijzer wordt, vraagt hij een van de mannen het woord te doen. Dan komt het hele verhaal eruit. Van die gemene visboer, die vis van hen kocht en ze daarna met winst aan de man bracht op hun eigen markt. ,,En," zo eindigt hij zijn verhaal woedend, ,,toen ik thuiskwam met vis, had mijn vrouw al van die gemene vent gekocht." De commissaris heeft moeite om een lach te bedwingen.

,,Een vreemd verhaal," vindt hij. ,,Een visboer die vis koopt van een paar vissers. . . Maar nergens in de wet staat dat het verboden is. Of hij die vis nu op de visafslag koopt, bij de rivier of ze zelf vangt. . . Dat is zijn zaak! Waar maken jullie je toch zo druk over? Voortaan kunnen jullie beter een telegram aan moeder de vrouw sturen, heren! Bijvoorbeeld in de trant van: Koop geen vis. Die van ons is goedkoper."

Niemand lacht er. De mannen zijn te verbouwereerd en Willem ziet er uit alsof het dagen kan duren voor hij de schrik te boven zal zijn. . . De commissaris, een tactvol man, zegt vrolijk: ,,En, visboer, vertelt u nu eens hoe het gegaan is."

Willem kijkt nog een beetje angstig naar de mannen, maar als de commissaris hem bemoedigend toeknikt, begint hij te vertellen. Eerst verlegen, maar allengs met meer vuur. Hij vertelt van Jannigje, van hun gezellige huisje, van de stad, van de drukke haven en natuurlijk van zijn vakantie, die zo vreemd begonnen is. ,,Maar,"

,,Vertelt u nu eens hoe het gegaan is!"

besluit hij optimistisch, ,,vakantie is toch heerlijk."

De mannen zeggen niets. Ze kijken naar de grond en doen alsof het hele verhaal hen geen snars interesseert. Maar zo gemakkelijk komen ze niet van de commissaris af. ,,Heren," zegt hij dwingend en dan nog eens: ,,Heren, ik had verwacht dat u sportiever zou zijn. Is het zo moeilijk voor volwassen mensen om ongelijk te bekennen?"

De mannen kijken beschaamd en dan zegt de dikke man, die wel erg veel heeft goed te maken: ,,Sorry, visboer. Eh, het spijt me. Zou je, eh. . . misschien wil je morgen mijn hengel lenen?. . ." Spontaan steekt Willem hem zijn grote, ruwe hand toe en zegt. ,,Zand erover."

's Avonds schrijft Willem een ansichtkaart: ,,Kom je halen, Jannigje. Voor een fijne vakantie. Er zit hier veel vis. . . Verklap verder niets. Moet een verrassing blijven!"

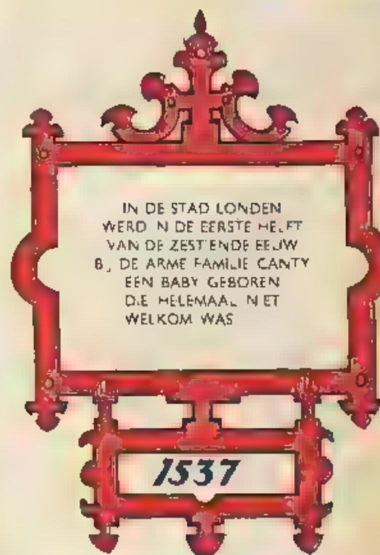
,,Ha, mannetje! Nu hebben we je!"

de Prins en de Bedelaar

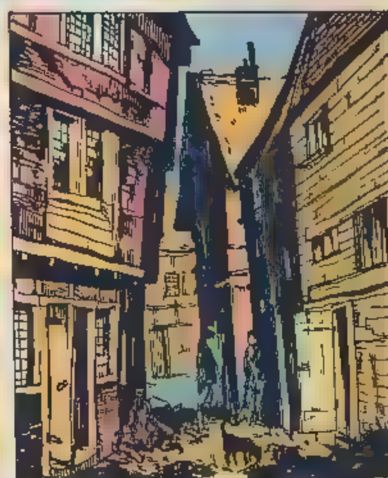

TOM CANTY, ZO HEETTE DE BABY,
HAD HET NIET GETROFFEN.
HIJ WERD GEBOREN IN EEN BOUWVALLIG
HUIS, DAT ONDERDAK BOOD AAN EEN GROOT
AANTAL GEZINNEN DIE LEEFDEN IN
ONVOORSTELBARE ARMOEDE.
JAREN VERLIEPEN EN TOM WAS ONDANKS
ALLES EEN FLINKE JONGEN GEWORDEN.
MET ZIJN VADER, MOEDER, GROOTMOEDER
EN ZIJN TWEE ZUSJES (DE TWEELING NAN EN BET)
WOONDE HIJ NU IN ÉÉN VERTREK, DAT
VOOR ALLES DIENDE. IN EEN SOORT
BEDSTEE WERD WAT OUDE ROMMEL
BEWAARD EN BIJ GEBREK AAN BEDDEN
SLIEPEN ZE OP WAT STRO EN VODDEN
OP DE GROND.

ZIJN VADER WAS EEN VERLOPEN DRONKAARD DIE VAN STELEN ZIJN BEROEP HAD GEMAAKT. HIJ LAG VOORTDUREND OVERHOOP MET TOMS GROOTMOEDER DIE GEEN HAARTJE BETER WAS EN ALS BEDELARES AAN DE KOST KWAM.

DE KINDEREN WERDEN DE STRAAT OPGESTUURD OM TE BEDELEN EN WEE HUN GEBEENTE ALS ZE VOLGENS JOHN CANTY (TOMS VADER) NIET GENOEG OPGEHAALD HADDEN.

OOK DE OVERIGE BEWONERS VAN HET HUIS WAREN NIET VEEL ZAAKS, ZODAT ER NAGENOEG DAGELIJKS RUZIE GEMAAKT EN GEVOCHTEN WERD.

TOCH WAS ER TE MIDDEN VAN DEZE ELLENDE ÉÉN LICHTPUNTJE. BEHALVE HET GESPUIS DAT IN DE BOUWVAL WOONDE, WAS ER OOK NOG EEN EENZAME MAN GEHUISVEST DIE BETERE DAGEN GEKEND HAD. VAAK GING TOM STIEKEM NAAR DE OUDE ANDREW TOE EN DEZE LEERDE HEM LEZEN EN SCHRIJVEN.

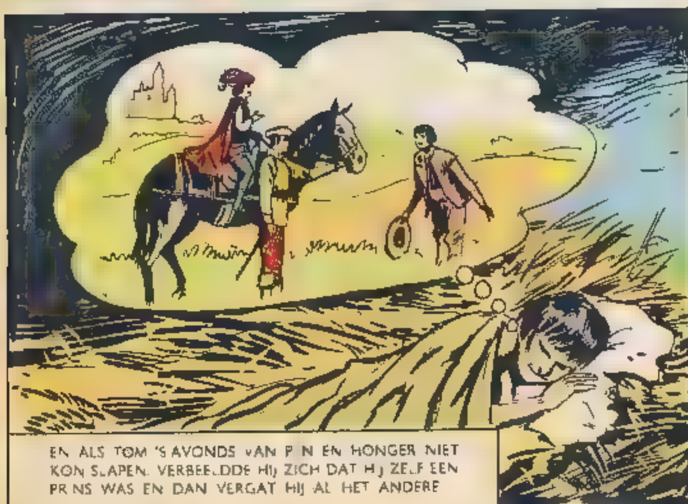

TOM WAS NIET ONGELUKKIG. HIJ SLENTERDE LANGS DE STRATEN EN ALS HIJ GENOEG BIJ ELKAAR GEBEDELD HAD OM ZICH VOOR EEN AFSTRAFFING TE VRIJWAREN, SLOOP HIJ NAAR DE OUDE ANDREW.

DEZE VERTELDE HEM AF EN TOE OOK PRACHTIGE VERHALEN VAN REUZEN, BETOVERDE KASTELEN, KABOUTERS, KONINGEN EN PRINSEN.

EN ALS TOM 'S AVONDS VAN PIJN EN HONGER NIET KON SLAPEN, VERBEELDDE HIJ ZICH DAT HIJ ZELF EEN PRINS WAS EN DAN VERGAT HIJ AL HET ANDERE.

ZO NU EN DAN LAS HIJ IN DE BOEKEN VAN OUDE ANDREW EN LANGZAMERHAND BESEFTE HIJ IN WAT VOOR ARME OMSTANDIGHEDEN HIJ LEEFDE EN DAT ER OOK NOG EEN HEEL ANDERE WERELD WAS...

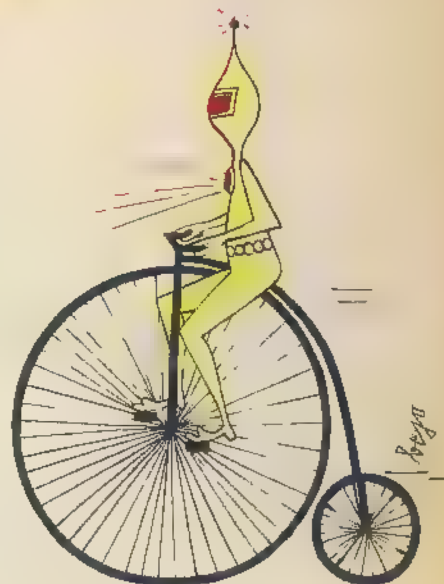
SPELLETJES

Wie raakt de stokken?

Voor dit spel heb je een bal nodig en drie stokjes van ongeveer een meter lengte. De stokjes zet je dicht bij elkaar in de grond, waarna je ze aan de bovenkant bijeenbindt met een touwtje. Rondom de aldus verkregen driepoot wordt een cirkel getrokken, die op zijn minst een middellijn moet hebben van zes meter. Eén speler stelt zich bij de stokken in het midden van de cirkel op, de anderen blijven buiten de cirkel. De bedoeling is nu dat de spelers buiten de cirkel proberen met de bal de stokken aan te raken. Ze mogen de bal naar elkaar overgooien en ze mogen er ook mee stuiten, maar ze mogen hem niet lang in de hand houden. De speler in het midden van de cirkel bewaakt de paaltjes en moet verhinderen dat de bal ze raakt. Zelf mag hij de stokken niet aanraken. Worden de stokken door de bal geraakt, dan neemt de speler die de bal gegooid heeft, de plaats van de „bewaker" in.

Hanengevecht

Dit is een nieuw soort hanengevecht. Je kunt het met zijn tweeën spelen, maar leuker is met een groep van ten minste acht spelers. De spelers worden verdeeld in twee groepen: de rode hanen en de blauwe hanen. Je hebt een hoeveelheid wollen draden nodig, de helft rood en de helft blauw. Elke speler krijgt een draad (rood of blauw, afhankelijk van de groep waar hij bij hoort) en bindt deze om zijn linkerbeen. Als alle hanen van een draad voorzien zijn, stellen ze zich op binnen een vierkant dat groot genoeg moet zijn om in alle richtingen te kunnen voortbewegen. Iedereen neemt een hurkhouding aan en het spel begint. De bedoeling is dat men probeert zoveel mogelijk tegenstanders te vangen. Een tegenstander is gevangen als hij de draad aan zijn been kwijt is. Hij moet zich dan onmiddellijk buiten het vierkant begeven. Bij dit spel mag niet gelopen worden; binnen het vierkant moet men zich in hurkzit al springend voortbewegen. Na enige tijd is het spel geëindigd. Van elke groep wordt het aantal gevangen hanen geteld en de groep die de minste telt, heeft gewonnen.

Leeftijd raden

Vraag aan je vriend zijn leeftijd met 3 te vermenigvuldigen, bij het totaal 6 op te tellen, daarna het totaal door 3 te delen en jou de uitkomst te vertellen. Als dat gebeurd is, zeg je hem dat je precies zijn leeftijd weet. Het enige dat je te doen hebt, is 2 af te trekken van de uitkomst, die je net hebt gehoord. Wij garanderen je dat dit spelletje altijd opgaat. Probeer het maar eens met je eigen leeftijd.

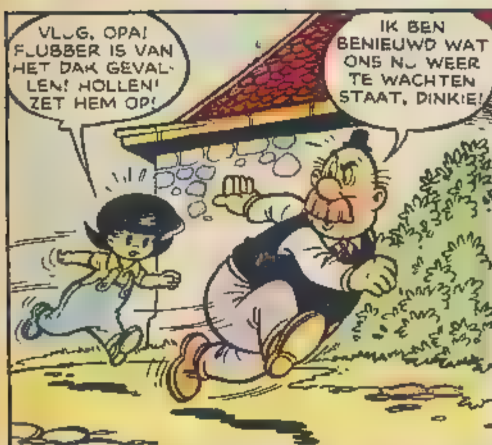
Wist je dat?

De oude Romeinen kenden een sport waar ze erg verzot op waren: slangenrace. Net zoals men tegenwoordig in Amerika en in Frankrijk slakken tegen elkaar laat uitkomen, zo brachten de Romeinen hun favoriete slangen tegen elkaar in het veld. Hoewel de races vaak heel lang duurden, eenvoudig omdat de slangen geen zin hadden om zich te verplaatsen, verveelden de toeschouwers zich niet, maar volgden gespannen de verrichtingen van hun dieren. Kampioensslangen waren veel geld waard.

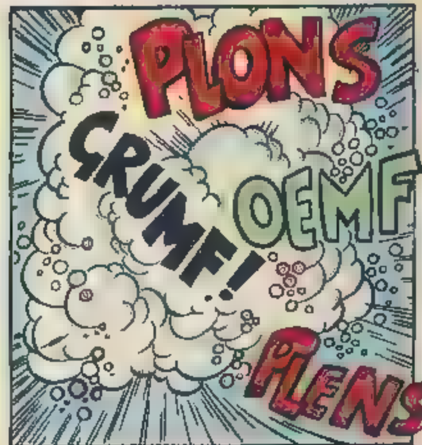
De Indianen van Noord-Amerika reden op ongezadelde paarden of ze gebruikten een dun zadel, gemaakt van dierehuid. Ze bestegen hun paard aan de rechterkant en niet aan de linkerkant zoals gebruikelijk is onder blanke ruiters. Ze hadden een voorkeur voor grijze of bonte paarden, omdat die in het landschap minder opvielen dan witte of zwarte paarden. Vooral de Indianen uit de vlakten waren zeer handig met pijl en boog. Ze gebruikten dit wapen het liefst, terwijl ze op een galopperend paard zaten. Ze waren in staat vier of vijf pijlen af te vuren in de tijd die een blanke nodig had om zijn geweer te laden.

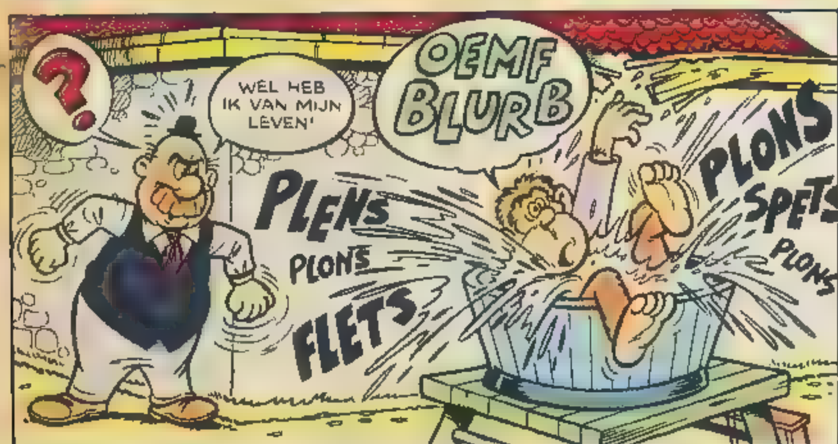
„De laatste der Mohikanen" is de titel van een roman van de Amerikaanse schrijver James Fenimore Cooper, die leefde van 1789 tot 1851. Hij was geboren in Burlington in New Jersey en ging in 1806 bij de koopvaardij. Hij schreef tweeëndertig romans, waarvan de beste en bekendste in 1826 is verschenen en tot titel had „De laatste der Mohikanen". De titel van deze roman is een zegswijze geworden, die in vele talen is overgenomen en waarmee men de laatste man of vrouw bedoelt, die van een bepaalde groep levend is overgebleven, meestal na een hachelijke strijd.

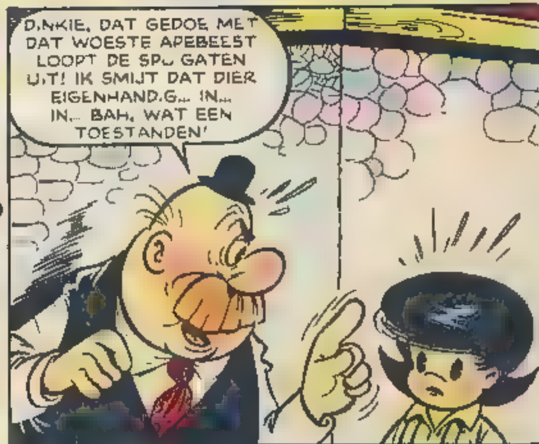
DINKIE door CAROL VOGES

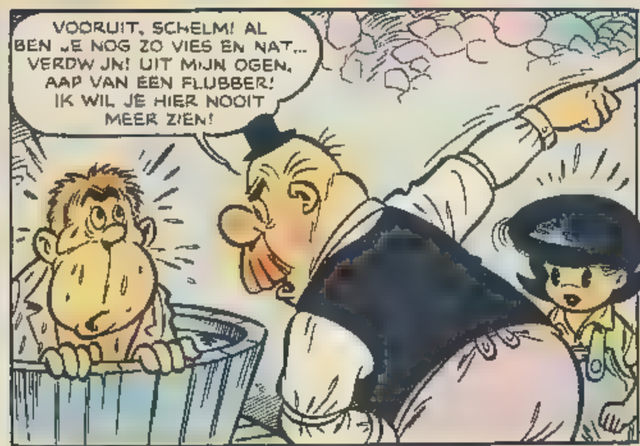

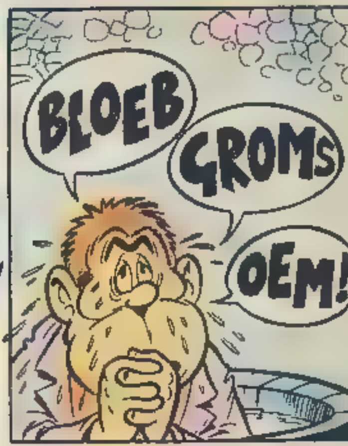

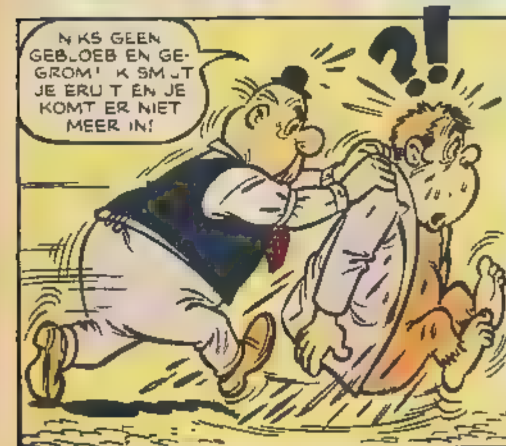

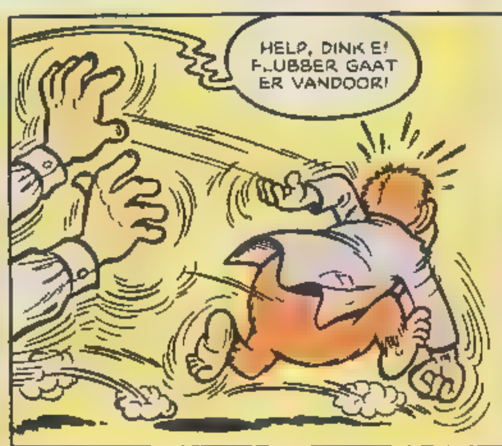

DE MAN VAN STAAL

TED, KEN EN ARCHIE ZIJN VASTBESLOTEN HET RAADSEL ROND DE VERDWIJNING VAN HUN VRIEND JIM RUSSELL OP TE LOSSEN. ZE ACHTERVOLGEN DAARTOE EEN HANDELAAR, GENAAMD MARGO, MAAR ALS ZE ZICH OP EEN BRUG OVER EEN RAVIJN BEVINDEN, WORDT DEZE DOOR MARGO VERNIELD EN ONZE VRIENDEN KOMEN IN EEN HACHELIJKE POSITIE TE VERKEREN

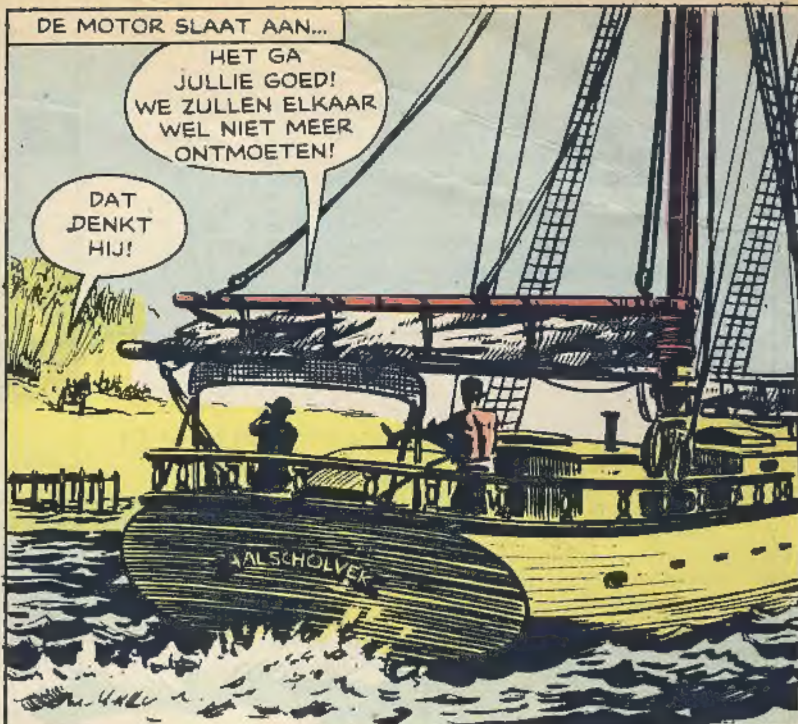
HET LAATSTE TOUW BEGEEFT HET! WE ZULLEN NAAR BENEDEN STORTEN!

ARCHIE, SLA JE KAPMES IN DE WAND VAN HET RAVIJN!

EVEN LATER...
TED, WE ZIJN TE LAAT. MARGO IS AAN BOORD VAN ONS SCHIP. ALS WE HEM UIT HET OOG VERLIEZEN, BLIJFT HET RAADSEL ONOPGELOST!

DE MOTOR SLAAT AAN...
HET GA JULLIE GOED! WE ZULLEN ELKAAR WEL NIET MEER ONTMOETEN!
DAT DENKT HIJ!

WAT NU, TED? ER LIGT GEEN ENKELE ANDERE BOOT IN HET HAVENTJE!
JE VERGEET DE AANLEGSTEIGER! EN TENSLOTTE HEBBEN WE ARCHIE OOK NOG!

EVEN LATER...
ARCHIE MAAKT EEN VLOT!
GEWELDIG, TED! DAAR HAD IK NOOIT AAN GEDACHT!

KLIM EROP, KEN! TOE MAAR, ARCHIE!
ARCHIE, DE VRIEND VAN DE BLANKEN, IS MACHTIG!

ALS ALLES GOED GAAT, HALEN WE MARGO IN VOOR HIJ DE ZEILEN KAN HIJSEN!

OPEENS...
GOOI HET ROER OM, CHAVU, EN RAM ZE! ZORG DAT HUN VLOT VERSPLINTERD WORDT!

wie puzzelt er mee?

Oplossingen van de puzzels uit ons vorig nummer

Gebroken Woorden

LAAGVEEN
GOUDADER
THEELOOD
DOORSLAG
IJDELTUIT
VANGRAIL
DRUKINKT
RAUWKOST

De eerste letters van de tweede woordhelften vormen het woord: VALSTRIK

Oplossing Rebus
ZANDLOPER

Kruiswoordpuzzel

KERS LAKS
S IEP SLA A
MENEER KRIS
UED LIJM WEL
KR P M VERA
HEN LEI
TEEN Z R IK
REN LEK BEO
ANNO ENGELS
M ERE ALS T
SPEK POTS

KRUISWOORDPUZZEL

1	2	3	4	■	5	■	6	7	8	
■	9			■		■	10			■
11				■	■	■	12			13
14		■	15	16	17	18		■	19	
20										
■	■	■	■		■		■	■	■	■
21	22		23		24		25		26	27
28		■	29					■	30	
31		32		■	■	■	33	34		
■	35			■	36	■	37			■
38				■		■	39			

Horizontaal:

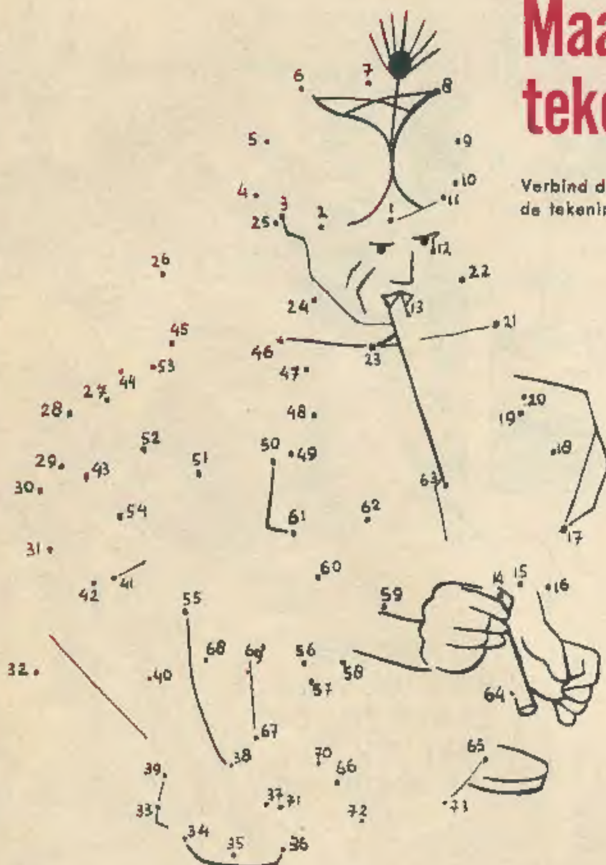
1 Gasvormig element
6 Opera
9 Spoedig
10 Sprookjesfiguur
11 Slim
12 Gierigaard
14 Oosterlengte (afk.)
15 Beer uit de Himalaya
19 Muzieknoot
20 Therapie
21 Aanbieden
28 Scheikundige afkorting voor goud
29 Nieuw-Guinea
30 Kippeprodukt
31 Bleek
33 Vrucht
35 Tijdperk
37 Meisjesnaam
38 Paard
39 Meisjesnaam

Verticaal:

2 Man van adel
3 Zweedse munteenheid
4 Handschoenleer
5 Gebalk van een ezel
6 Rommel
7 Europeaan
8 Meisje
11 Lub
13 Wig
16 Bloem
17 Scheikundig element (afk.)
18 Land tussen rivierarmen
21 Voedsel
22 Van veren wisselen
23 Hennep
24 Scheikundige afkorting van nikkel
25 Lichaamsdeel
26 Rangtelwoord
27 Opening in een muur
32 Voor
34 Bijbelse figuur
36 Onmeetbaar getal

Maak deze tekening compleet

Verbind de punten 1 tot en met 73 door een lijn en de tekening is compleet.

CIJFERRAADSEL

In dit vierkant moet je alle cijfers onder de 10 invullen. Je moet ze zó groeperen dat, in welke richting je drie getallen ook gaat optellen, je steeds 15 als uitkomst krijgt. Een cijfertovervierkant zou deze puzzel ook wel kunnen heten. Om je een beetje op weg te helpen is het cijfer 5 al op zijn plaats gezet.

	5	

DORIEN KNAPT HET OP

De gebroeders Koekebakker hebben de ezel van ome Thijs ontvoerd. Wat nu?

TERNEERGESLAGEN HOUDEN DE GEBROEDERS KOEKEBAKKER ZICH AAN HUN BELOFTE EN ZE VERDWIJNEN NOG DEZELFDE DAG UIT DE STAD. ENKELE DAGEN LATER VIERT OOM THIJS EEN GLORIEUZE TERUGKEER OP DE MARKT...

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassauplein 3, Haarlem. Abonnementsprijs: 30 cent. f 3.90 per kwartaal (13 nrs.). Losse nummers: 40 cent.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.
Bij betaling van abonnementsgeld: postrekening 682400 t.n.v. Sjors van de Rebellenclub, Haarlem. A.u.b. vermelden: abonnement per post of per bezorger.